

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **JiNo s. r. o., se sídlem Pardubice**, Zámecká 17, zastoupené společností UNTAX, s. r. o., se sídlem Praha 10, U Továren 256/14, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4 (dříve proti žalovanému Celnímu ředitelství Hradec Králové, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové čj. 1177-2/2012-060100-21, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil (de facto opravil) výrok rozhodnutí Celního úřadu Pardubice (dále také jen „celní úřad“) ze dne 16. 1. 2012, čj. 634-2/2012-066300-21, a to tak, že upřesnil, dle kterého ustanovení zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), byly žalobkyni celním úřadem předepsány náklady na zničení propadlých vybraných výrobků ve výši 89.330,- Kč (na místo § 42d odst. 3 zákona o spotřebních daních uvedl § 42 odst. 16 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 30. 4. 2010).

V jeho odůvodnění žalovaný vysvětlil, z jakého důvodu změnil (opravil) rozhodnutí celního úřadu. Učinil tak proto, že při přezkumu rozhodnutí vyšlo najevo, že celní úřad rozhodl podle stávajícího znění zákona o spotřebních daních. Právo

státu na náhradu nákladů však vzniklo v době zabrání vybraných výrobků, tj. za účinnosti zákona o spotřebních daních před 1. 5. 2010, proto měly být náklady předepsány podle této dosavadní právní úpravy.

V reakci na odvolací námitky uvedl, že v tomto řízení se vůbec nemohl zabývat návrhem žalobkyně na způsob zaplacení jejího nedoplatku na dani. Konstatoval, že i na předpis nákladů na zničení zabraných vybraných výrobků je třeba v souladu s ustanovením § 2 odst. 3 písm. b) zákona č. 280 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), pohlížet jako na daň. Placení daní je upraveno v hlavě páté daňového řádu a nelze očekávat, že by se tak mohlo někdy dít v rovině soukromoprávní využitím např. institutu zápočtu.

Obdobně není dle žalovaného předmětem tohoto řízení to, zda měly či neměly být zajištěné vybrané výrobky zabráný. To bylo pravomocně vyřešeno v jiném řízení. Konstatoval, že ani vyměření spotřební daně, ale ani její zaplacení nemůže zpětně legalizovat nedovolené jednání ve smyslu § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních a vést k uvolnění zajištěných vybraných výrobků nebo zrušení rozhodnutí o jejich zabrání.

K odvolací námitce týkající se vlastnictví zabraných vybraných výrobků žalovaný uvedl, že Česká republika (celní úřad) žádný soudní spor v tomto směru nevede. O otázce vlastnictví bylo pravomocně rozhodnuto v řízení o zajištěných vybraných výrobcích, které bylo přezkoumáno i ve správním soudnictví. Nicméně i kdyby otázka vlastnictví dosud vyřešena nebyla, je dle žalovaného předepsání nákladů na zničení právnické osobě, která tyto vybrané výrobky skladovala, v souladu se zákonem. A to zejména za situace, kdy vlastník při jejich zajištění i dlouho po něm nebyl znám a až mnohem později se k těmto výrobkům začala účelově hlásit nějaká další osoba k tomu účelu zjevně resuscitovaná, jak bylo dříve konstatováno v daňovém i soudním řízení, kde bylo rovněž zmíněno, že otázka vlastnictví zajištěných vybraných výrobků před jejich propadnutím či zabráním je ve vztahu k faktickému výsledku podružná.

Žalovaný uzavřel, že likvidace zabraných vybraných výrobků byla uskutečněna v souladu se zákonem, když jejich prodej k přepracování bránil zákaz dle ustanovení § 13 odst. 2 písm. c) zákona č. 61/1997 Sb., o lihu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o lihu“), dle kterého nelze uvádět do oběhu líh neznámého původu. Původ zabraného lihu se v průběhu řízení o zajištěných vybraných výrobcích neprokázal, proto byla jeho likvidace zcela na místě.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu prvního stupně. Rozhodnutí považuje za nesprávné a nezákonné.

Předně namítla, že náklady na zničení vybraných výrobků neměly být předepsány k náhradě jí, neboť z dikce ustanovení § 42d odst. 3, resp. ustanovení

§ 42 odst. 16 (ve znění platném do 31. března 2010), zákona o spotřebních daních, vyplývá, že náklady na zničení propadlých nebo zabraných výrobků mají být předepsány vlastníkovvi vybraných výrobků a jedině v případě, není-li znám, mohou být předepsány fyzické nebo právnické osobě, která tyto výrobky skladuje. Vlastníkem zajištěných a následně zničených výrobků je však společnost KAVONA, a. s., v likvidaci (dále jen „KAVONA“), a náklady na zničení vybraných výrobků tak měly být předepsány této právnické osobě. Dle žalobkyně je to patrné i z usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. dubna 2006, čj. 10 C 42/2006-43, kde bylo konstatováno, že vlastníkem zajištěných vybraných výrobků skladovaných v areálu žalobkyně je právě KAVONA. Tato skutečnost byla přitom žalovanému důvěrně známa z jiných řízení, která vede. Dle žalobkyně tedy není splněna zákonná podmínka stanovená ustanovením § 42 odst. 16 zákona o spotřebních daních pro předepsání nákladů fyzické nebo právnické osobě, která vybrané výrobky skladovala, neboť takto lze postupovat pouze v případě, kdy není znám vlastník zajištěných vybraných výrobků. Náklady na zničení vybraných výrobků tak byly předepsány nesprávnému subjektu, když měly být předepsány společnosti KAVONA.

Žalobkyně dále brojí proti výši předepsaných nákladů, neboť ji nepovažuje za přiměřenou a hospodárnou. Náklady, které má povinný subjekt nést, musí být vynaloženy hospodárně, a to se v posuzovaném případě nestalo. Příslušná osoba má sice nést náklady na zničení zajištěných nebo propadlých vybraných výrobků, to ovšem dle žalobkyně neznamena, že by měla nést náklady v jakékoli výši. Přeprava vybraných výrobků v objemu 132.909 l lihové tekutiny celkem 28 jízdami do ČOV Lanškroun, ČOV Jablonné nad Orlicí a ČOV Choceň byla provedena hrubě nehospodárně. Žalobkyně má zato, že nebylo nutné vykonat na přepravu 132.909 l lihové tekutiny tolik jízd, neboť kapacita běžných autocisteren se pohybuje přibližně od 20.000 l do 35.000 l. Při kapacitě cisterny 20.000 l by bylo nezbytné vykonat jen 7 jízd, místo 28 jízd. Reálné náklady na dopravu tedy podle žalobkyně činí maximálně 2.135,- Kč (při 7 cestách do nejbližší ČOV Jablonné nad Orlicí).

Nehospodárnost spatřuje žalobkyně také v tom, že předmětnou lihovou tekutinu nelikvidoval celní úřad v nejbližší možné čistírně odpadních vod, kterou je ČOV v Jablonném nad Orlicí. Žalovanému, resp. celnímu úřadu žalobkyně vytýká, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, jakým způsobem dospěl k výběru společnosti Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a. s., při výběru dodavatele pro zničení předmětné lihové tekutiny. Žalovaný měl dle žalobkyně provést výběrové řízení a vybrat dodavatele s nejpříznivější cenou, což neučinil. Proto ani náklady na zničení vybraných výrobků ve výši 68.200,- Kč nelze považovat za náklady vynaložené hospodárně, které by byla příslušná osoba povinna nahradit.

Žalobkyně dále namítla, že předmětné lihové tekutiny vůbec neměly být zničeny. Předně nemělo dojít k zabrání předmětné lihové tekutiny podle ustanovení § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních, neboť vlastníkem předmětné lihové tekutiny je společnost KAVONA, přičemž zabrání nebo propadnutí je legitimací ke zničení. Kde chybí legitimace, nemůže dojít ani ke zničení. Předmětná lihová tekutina

pak neměla být zničena ani proto, protože zákonnou podmínkou zničení je objektivní vyloučení přepracování s ohledem na její charakter podle ustanovení § 42 odst. 15 zákona o spotřebních daní. Podle vyjádření samotného žalovaného se mělo jednat o kvalitní surovinu. Proto mělo být ze strany celního úřadu případně žalovaného přistoupeno k přepracování, podle pozdější právní úpravy třeba k prodeji, rozhodně nikoli k jejímu zničení. Zničení lihové tekutiny je tedy dle žalobkyně postupem v rozporu se zákonem, proto ani náklady se zničením vzniklé nejsou zákonnými, které by měly být přeneseny na žalobkyni.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby, pokud však krajský soud neshledá, že byla podána opožděně, jak se dle jeho názoru jeví ze záznamů o jejím doručení soudu.

K věci samé poukázal na pravomocná soudní rozhodnutí, a to zejména na poslední z nich - usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3511/10 a jeho závěrečné zhodnocení činnosti celních orgánů i soudů ve správním soudnictví. Celnímu úřadu ani žalovanému tedy při předpisu nákladů na zničení zabraného lihu již nepříslušelo se znovu k otázce vlastnictví vracet. Významem a důkazní hodnotou žalobkyní zmiňovaného usnesení okresního soudu se soudy ve správním soudnictví při přezkumu řízení ve věci zabrání předmětného lihu rovněž zabývaly a žalovaný tak jen odkazuje na příslušné pasáže rozsudků uvedených v citovaném usnesení Ústavního soudu. Žalovaný zopakoval, že předpis nákladů byl již jen důsledkem předchozího rozhodnutí o zabrání a následného zničení zabraného lihu.

Žalovaný dále poukázal na to, že proti samotné výši předepsaných nákladů odvolání nesměřovalo a že v tomto směru nebyl učiněn ani žádný petit (žalobkyně se pouze domáhala jiného způsobu úhrady těchto nákladů). Nelze tedy nyní žalovanému před soudem vytýkat, že se touto otázkou nezabýval, natož v rozsahu a způsobem uvedeným v bodu III. žaloby. Dle žalovaného nevyčerpala žalobkyně v této části řádné opravné prostředky, proto nemůže nyní v této části brojit u soudu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř.“), bez nařízení jednání, když žalobkyně s tímto postupem souhlasila výslovně a žalovaný svůj souhlas udělil způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím celního úřadu čj. 634-2/2012-066300-021 byly žalobkyni předepsány k úhradě náklady na zničení vybraných výrobků - lihových zásob původně zajištěných rozhodnutím celního úřadu ze dne 23. 7. 2004, čj. 2658-16/04-0663-31, a následně zabraných do majetku státu rozhodnutím stejného celního úřadu ze dne 10. 7. 2006, čj. 4667/06-0663-021, a to v celkové výši 89.330,- Kč. Proti rozhodnutí celního úřadu o předepsání náhrady nákladů podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítala, že bylo třeba postupovat

výhradně dle ustanovení § 42c zákona o spotřebních daních, podle kterého je celní úřad (příp. celní ředitelství) povinen neprodleně uvolnit zajištěné vybrané výrobky, pokud odpadnou důvody dle § 42 odst. 1 cit. zákona, neboť vydáním platebního výměru (ze dne 11. 10. 2005, čj. 5001/05/0663-31), kterým byla zatížena spotřební daní, byla nastolena okolnost, kterou uvedené ustanovení předpokládá. Postup celního úřadu, tj. likvidace vybraných výrobků, bylo tak dle jejího názoru zneužitím práva, přičemž touto likvidací došlo k zániku předmětu daně, resp. zdroje daně. Proto žádala zrušení rozhodnutí o předepsání náhrady nákladů na zničení vybraných výrobků, navrhla ocenění zlikvidovaných výrobků cenou obvyklou a tu jako škodu vzniklou z bezdůvodné likvidace použít na úhradu daňové povinnosti (zbytek převést na účet vlastníka zlikvidovaných vybraných výrobků) a současně zmínila, že celní úřad mohl nechat předmětný líh přepracovat, prodat v dražbě a z výtěžku získat prostředky na úhradu daně. Odvolání žalobkyně následně žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Řízení o zajištění, propadnutí a zabrání vybraných výrobků včetně otázky nákladů na zničení či likvidaci vybraných výrobků upravovalo do 30. 4. 2011 ustanovení § 42 zákona o spotřebních daních, po tomto datu ustanovení § 42 až 42e tohoto zákona. Dle ustanovení § 42 odst. 16 (ve znění účinném do 30. 4. 2011) citovaného zákona se propadlé nebo zabrané výrobky zničí na náklad vlastníka vybraných výrobků nebo, není-li znám, na náklad fyzické nebo právnické osoby, která tyto vybrané výrobky dopravovala, skladovala nebo prodávala (obdobně ustanovení 42d odst. 3 ve znění po 1. 5. 2011: ... popř. na náklady osoby, u níž byly vybrané výrobky zjištěny).

Dle § 42 odst. 15 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 30. 4. 2011 vybrané výrobky s výjimkou tabákových výrobků, u kterých bylo uloženo jejich propadnutí nebo rozhodnuto o jejich zabrání, celní úřad nebo celní ředitelství prodá k přepracování v dražbě, jestliže tyto vybrané výrobky nelze přepracovat s ohledem na jejich charakter, zničí se. Obdobně dle právní úpravy po 1. 5. 2011 se dle ustanovení § 42d odst. 3 cit. zákona s propadnutými nebo zabranými vybranými výrobky naloží způsobem stanoveným zvláštními právními předpisy nebo se tyto výrobky zničí.

Z některých listin založených ve správním spise vyplývá a i z úřední činnosti je krajskému soudu znám průběh řízení, který zničení předmětných vybraných výrobků předcházel. Při místním šetření dne 29. a 30. 6. 2004 totiž celní úřad zjistil, že v areálu lihovaru ve Hrobicích, který v tomto období vlastnila žalobkyně, je skladováno značné množství vybraných výrobků – lihu. U těchto výrobků nebylo prokázáno, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebylo prokázáno ani oprávněné nabytí za cenu bez daně, proto celní úřad svým rozhodnutím ze dne 23. 7. 2004, čj. 2568-16/04/0663-31, tyto výrobky zajistil. Rozhodnutím ze dne 10. 7. 2006 pak celní úřad rozhodl o zabrání těchto zajištěných vybraných výrobků do majetku státu. Zdejší krajský soud rozsudkem ze dne 20. 10. 2009, čj. 30 Ca 55/2006-130, zamítl žalobu proti rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zabrání

vybraných výrobků a Nejvyšší správní soud následně odmítl kasační stížnost proti tomuto rozsudku krajského soudu svým usnesením ze dne 15. 7. 2010, čj. 2 Afs 9/2010-211.

V předchozím řízení byla žalobkyni celním úřadem současně vyměřena i spotřební daň z předmětných vybraných výrobků, a to platebním ze dne 11. 10. 2005, čj. 5001/05/0663-31. Zdejší krajský soud zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí o odvolání proti tomuto platebnímu výměru, a to rozsudkem ze dne 20. 10. 2009, čj. 30 Ca 43/2007-56. Následně Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti zmíněnému rozsudku krajského soudu, a to rozsudkem ze dne 29. 9. 2010, čj. 2 Afs 8/2010-119. Ústavní stížnost proti tomuto rozsudku pak odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3511/10.

Zabrané vybrané výrobky byly dne 18. 11. 2011 jejich postupným odvozem ze skladovacích prostor celních orgánů a vylitím do odpadních vod v čističce odpadních vod zničeny.

Z uvedeného je zřejmé, že předchozí řízení o zajištění a zabrání předmětných vybraných výrobků byla pravomocně ukončena, přičemž postup celních orgánů při zajištění a zabrání byl navíc přezkoumán i v soudním řízení. Zejména tak otázka, zda byly celní orgány oprávněny zajistit vybrané výrobky a následně rozhodnout o jejich zabrání nebo propadnutí, byla již pravomocně ukončena v předchozím řízení, přičemž pro předchozí řízení byla klíčovou otázkou zjištění vlastníka vybraných výrobků, neboť od ní odviselo, v jakém procesním režimu se řízení vedlo, tj. zda v řízení o zabrání nebo o propadnutí výrobků. Jak vyplývá ze shora uvedeného, v daném případě bylo vedeno řízení o zabrání výrobků, protože jejich vlastník zjištěn nebyl, resp. vlastnictví k předmětným vybraným výrobkům prokázáno nebylo.

Žalobkyně nyní v žalobě vznesla námitku, že předně vůbec nemělo dojít k zabrání předmětného lihu, neboť jeho vlastníkem je společnost KAVONA, a že i náklady na zničení vybraných výrobků neměly být předepsány k náhradě jí, ale jejich vlastníkově, tj. společnosti KAVONA, když je to dle jejího názoru patrné z usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. dubna 2006, čj. 10 C 42/2006-43. K tomu tak lze jen připomenout, že otázkou vlastnického práva k předmětným vybraným výrobkům se již v předchozím řízení kromě celních orgánů zabývaly i soudy ve shora citovaných rozsudcích. V nich mimo jiné konstatovaly, že žalobkyní zmiňované usnesení civilního soudu o schválení smíru vydané podle ustanovení § 67 občanského soudního řádu, jehož obsahem bylo schválení smíru účastníků ohledně toho, kdo je výlučným vlastníkem lihových zásob, nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 28 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, kterým by byly celní orgány vázány. V případě smírčího řízení totiž soud nevystupuje jako věcný arbitr sporu, ale pouze jako garant jejich souhlasně projevené vůle. Zmiňovaný rozsudek, kterým bylo vyhověno reivindikační žalobě formou rozsudku pro uznání tedy rozhodně není rozhodnutím o určení vlastnického práva k předmětu sporu. Tato námitka žalobkyně tedy již ani nemohla být v tomto

stadiu řízení znovu přezkoumávána, neboť (jak správně poznamenal i žalovaný) předpis náhrady nákladů na zničení vybraných výrobků žalobkyni byl již jen důsledkem předchozího pravomocného rozhodnutí o jejich zabránění a následného zničení.

Ani další námitce žalobkyně, tj. že předmětný lih neměl být vůbec zničen, protože nebylo vyloučeno jeho přepracování, příp. mohlo dle jejího názoru dojít podle pozdější právní úpravy k jeho prodeji, krajský soud nepřisvědčil. Přepracování či prodej předmětných vybraných výrobků ve smyslu ustanovení § 42 odst. 15 zákona o spotřebních daních rozhodně nebyl v dané situaci možný, neboť ustanovení § 13 odst. 2 písm. c) zákona č. 61/1997 Sb., o lihu, ve znění pozdějších předpisů, výslovně zakazuje uvádět do oběhu lih neznámého původu. A původ zabraného lih v průběhu celého řízení prokázán nebyl. Proto bylo zcela důvodné jeho zničení.

Žalobkyně v žalobě brojila i proti výši předepsaných nákladů na zničení. Nelze přitom přehlédnout, že v odvolání žádné námitky v tomto směru nevznesla. Krajský soud však nemůže tuto žalobní námitku zcela odmítnout, jak navrhoval žalovaný, neboť konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu setrvává na stanovisku, že z příslušných ustanovení s. ř. s. výslovně neplyne, že by žaloba ve správním soudnictví neměla být projednatelná v té její části, v níž žalobce uplatňuje důvody, které předtím neuplatnil v přípustném opravném prostředku v rámci správního (a tedy i daňového) řízení (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 202/2006-74, dostupné na www.nssoud.cz).

Současně je však nutno zdůraznit odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť je v jeho dispozici, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí v odvolacím řízení přezkoumáváno a tomu pak odpovídá i odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat základním zásadám správního nebo daňového řízení, je limitována skutečnostmi, které jsou ze spisu zjevné. Nelze tak vytýkat žalovanému, že se v odůvodnění rozhodnutí o odvolání nezabýval ještě podrobněji otázkou nákladů na zničení předmětných vybraných výrobků např. z hlediska způsobu výběru čistíren odpadních vod, kde k likvidaci lih došlo, nebo z hlediska použití velikosti vozidla k přepravě lih apod. Je totiž zřejmé, že k tomu neměl žádný důvod, protože k žádným námitkám či výhradám v tomto směru v průběhu odvolacího řízení nedošlo.

Krajský soud tak vycházel z údajů zaznamenaných celními orgány. V odůvodnění rozhodnutí celního úřadu o předepsání náhrady nákladů na zničení vybraných výrobků byly podrobně a zcela konkrétně popsány veškeré náklady, které celní úřad vynaložil při zajištění zničení předmětných vybraných výrobků. Vyčíslil náklady na přepravu těchto výrobků ze skladových prostor do čističek odpadních vod v Lanškrouně, Jablonném nad Orlicí a Chocni automobilem celní správy, uvedl, ve kterých dnech k přepravě došlo, přičemž celkem bylo najeto 2.078 km. Na základě vyhlášky č. 377/2010 Sb., kterou se pro účely poskytování cestovních náhrad mění

sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stanoví průměrná cena pohonných hmot, ve znění pozdějších předpisů, stanovil náhradu za použití dopravního prostředku a náhradu za pohonné hmoty celkem ve výši 21.129,10 Kč. Dále vyčíslil náklady na zničení předmětných výrobků v čističce odpadních vod dle jednotlivých faktur vystavených společností Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a. s. Tyto náklady činily celkem 68.200,- Kč.

Krajský soud neshledal, že by vzdálenost mezi skladovými prostory celních orgánů v Klášterci nad Orlicí a čističkami odpadních vod v Lanškrouně, Jablonném nad Orlicí a Chocni, kam byly odvezeny předmětné vybrané výrobky k likvidaci, byla nepřiměřená. Výtka žalobkyně, že likvidace měla být provedena pouze v nejbližší možné čistírně odpadních vod v Jablonném nad Orlicí by byla bezpochyby těžko proveditelná vzhledem k množství likvidovaného lihu a kapacitě čistírny odpadních vod tak, aby nedošlo k ohrožení jejího řádného běžného provozu. Totéž platí o námitce, že líh měl být přepravován v autocisterně, která má obvykle kapacitu 20 tisíc (a více) litrů. Nelze bezpochyby vylít likvidovaný líh do čističky ve velkém množství, navíc pokud by přeprava nebyla zajištěna vozidlem celní správy, náklady by se zvýšily o pronájem autocisterny.

Ani požadavek žalobkyně na provedení výběrového řízení na dodavatele k provedení likvidace zabraného lihu z hlediska nabídky nejprůběžnější ceny, neshledává krajský soud důvodným. Zákon v tomto případě takovou povinnost nestanoví a soud za dané situace provedení výběrového řízení za nutné nepovažuje. Společnost likvidující předmětný líh, tj. Vodovody a kanalizace Jablonné nad Orlicí, a. s., byla jedním ze subjektů k této likvidaci vhodných a nejbližších od prostor, kde byl líh uskladněn. Ostatně i sama žalobkyně v žalobě uvedla, že právě čistírna odpadních vod v Jablonném nad Orlicí byla čističkou nejbližší.

Žalobní námitku vytykající celním orgánům ne hospodárnost při likvidaci předmětného lihu a označující výši nákladů za nepřiměřenou tak krajský soud zásadně důvodnou neshledal.

K poznámce žalovaného, že žaloba byla podána opožděně, když dle záznamu na žalobě byla podána dne 3. 5. 2012 a dvouměsíční lhůta pro její podání uplynula dnem 2. 5. 2012, dlužno dodat, že žaloba byla podána včas. Z identifikátoru elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu Krajského soudu v Hradci Králové přiloženého k žalobě je totiž zřejmé, že žaloba byla elektronicky doručena soudu již dne 2. 5. 2012, v 17:00:36. Razítko s datem 3. 5. 2012, které je uvedeno na prvním listě žaloby je pak datum, kdy v pracovní době následujícího dne příslušná pracovnice krajského soudu ověřila podpis na žalobě. Vzhledem k tomu, že právní moc napadeného rozhodnutí žalovaného nastala dnem 2. 3. 2012, žaloba doručená soudu elektronicky dne 2. 5. 2012 byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 26. dubna 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu